

*Perhaps you ache for freedom
For the blue that is in your eye,
Was given as a present
From the fabric of the sky
And when you are gazing skywards
It is no wonder that you yearn
When part of what you're made of
Always wishes to return*

e.h.

Rouwen na het verlies van een kind

De dood van een kind is voor ouders **de moeilijkste ervaring** om te verwerken. Het verlies van een zoon of dochter voelt altijd **oneerlijk, onlogisch en onaanvaardbaar**. Als een kind sterft, verliest men niet enkel dit kind, maar ook een deel van zichzelf en de partner, de verwachtingen, de wensen en dromen over de toekomst...

Zo! Nou, als dit eerste stukje je niet meteen in een mega dip doet helpen, dan mag je jezelf prijzen. Geen 'verlies' groter dan dat van een kind en wat is het toch dat dit met zoveel drama en zoveel zwaarte is omgeven. Het zorgt er alleen maar voor dat mensen er nog veel meer moeite mee hebben iemand te benaderen die net zijn of haar kind is 'verloren'.

Ten tijde van het 'verlies' van mijn zoon heb ik louter treurige boeken gekregen. Als ik maar enige gevoeligheid voor negatieve stemmingen bezat, dan had ik acuut in depressieve gedachten kunnen verdrinken. En dan in een vlaag van verstandsverduistering naar een pot met breinverdovende middelen kunnen grijpen.

Mensen die stikten in hun eigen verdriet heb ik getroost op de begrafenis. En ik heb me erover verwonderd hoe moeilijk men het had om me überhaupt aan te spreken. Terwijl ik niets 'verloren' had. Ik was niets kwijt, sterker nog, ik was juist iets rijker geworden.

Ik had eindelijk in mijn leven een intense periode van oprechte en diepe verbinding ervaren met alles en iedereen om me heen. Iets wat ik node miste in mijn leven daarvoor. Ik kon voordien gebukt gaan onder de ondraaglijke lichtheid van het bestaan, het individuele en het gevoel van afgesloten zijn. Ten tijde van het overlijden van mijn zoon kon ik juist ervaren wat de kracht van verbondenheid met iemand kan doen en misschien wel een gevoel van heimwee in me opriep, terug naar de eenheid waar we met zijn allen vandaan komen.

Pinguins in pak

Begraven of cremeren. Ka-ching, daar rinkelt de kassa.

Uitvaartverzorging is 'big business' en he, wie bezuinigt er op zijn laatste uittocht? Kosten noch moeite worden gespaard om iemand de laatste eer te bewijzen. Grote bedrijven besteden dure campagnes om u maar voor te bereiden op het einde. U bent toch wel voorbereid met een uitgebreide verzekering, mag ik hopen?

Het goedkopere satijnen kleedje in de kist wordt onder emotionele druk vervangen voor het duurzame en prijzigere katoen. Want dan ligt pa er lekkerder bij.

Het is mooi om ook zelf te ervaren hoe er in zo'n tijd dikke winsten worden gemaakt door de begrafenisondernemer, bij voorkeur gekleed in een stemmig grijs en huilerig pak. En oh, wat snotteren we mee met de calculator in de achterzak.

Een iets langere dienst (hoe kun je een afscheid plannen?) had u gewenst, laten we dan maar voor een extra drie kwartier boeken, want dat zijn de aangehouden tijden in het crematorium. Na drie kwartier komt de volgende jankende parade die hoestend en proestend de standaard kleffe hotelcake van de Aldi in het belendende keurig gesteven crema-café staat weg te kauwen. Of u maar even op wil schieten met huilen. Dat hebben we namelijk niet in de prijs inbegrepen en hupsakee, in no time komt er een nacalculatie om de hoek.

En dan de pinguins in het grijze pak. Zij staan hele dagen treurig mee te kijken en empathisch de snotterende families te woord, maar gaan daarna weer snel over tot de orde van de dag, want de bedankkaartjes a raison van 500 euro moeten de deur uit, het liefste binnen zes weken, want dat hoort nou eenmaal volgens de etiquette. Ka ching...

Als je het op een andere manier bekijkt, is het een hilarisch tafereeltje. Een serie plichtplegingen op een rij, omdat dat nu eenmaal zo hoort. Niemand gaat met plezier naar een begrafenis, waarschijnlijk komt daar de term 'met de dood in je lijf ergens naar toe gaan' vandaan.

Als ik doodga wil ik een groot feest voor de nabestaanden. Waar iedereen zich, totaal straallazerus, in het zweet danst, met elkaar proost op het goede leven en de blijvende herinnering in zijn of haar fysiek nestelt dat het leven het waard is om gevierd te worden. Met elkaar, elke minuut van de dag. Geen kleffe cake, bedankkaartjes, geen deftige kist, katoenen bekleding, geen pinguïns in pak en zeker niet huilen. Dat is zonde van je tijd. Leg mij maar in een bootje, varend naar de overtoom. Bedankt voor het lachen enne... Proost!

Opeens heb je het, je wordt overtoom

Ik ben al nooit zo'n voorstander geweest van vaste functies en dito omschrijvingen. Laat staan dat ik vroeger antwoord kon geven op de vraag wat ik wilde worden? Ik dacht dat ik al iets was. Maar daar bleken de volwassenen anders over te denken.

Ik had altijd wel de stellige overtuiging dat, wanneer je eenmaal volwassen was, je dan echt wel wist hoe het leven in elkaar zat en dat alle volwassen mensen allemaal wijze besluiten namen. Dat viel vies tegen bij het ouder worden. Ik kwam erachter hoe weinig ik wist en hoe velen met mij waren, maar stond versteld van diegenen die zichzelf uitermate serieus namen en er wel degelijk van overtuigd waren de wijsheid in pacht te hebben. Knap hoor.

Zij die op jonge leeftijd ook bijvoorbeeld al precies wisten wat ze wilden worden. Terwijl ik 47 jaren later nog steeds zoekende ben wat ik behoudens energetisch onderdeel van het universum ben. Het lijkt me een lekker overzichtelijke manier van leven. Heerlijk rustig. Je bent wat. Maar de gebeurtenissen om je heen, vormen je, zegt men. De gebeurtenissen in mijn leven hebben op de een of andere manier altijd met dood, met afscheid, te maken. Gekscherend noemden we het bij ons thuis al rouwcentrum Rijnmond omdat er altijd wel iemand onderweg was, naar de andere kant, een ander land. Het land zonder grenzen. De dood is voor mij een gegeven, iets waar ik niet bang voor ben, maar zelfs wel affiniteit mee heb. Het is voor mij bekend terrein. Geen mooier proces als het proces van overgaan en daar zouden we met elkaar best wat meer van mogen genieten.

Ik kreeg ooit een fijn compliment van een oncoloog: "Jij laat mensen op hun sterfbed nog bulderen van het lachen. Als ik een hospice open, wil ik jou erbij." Meestal is het namelijk een tranendal.

Waarom die laatste dagen in treurnis en droefheid doorbrengen? Zorg

ervoor dat je het leuk hebt met elkaar en dat er iemand is die de persoon in kwestie naar de andere kant helpt en begeleidt. Dat je niet het idee hebt dat hij of zij alleen gaat... Een soort ceremoniemeester die het klappen van de zweep kent. Maak het gezellig en koester die diepte van dat samenzijn. De warmte die hieruit ontstaat is helend en neem je mooi de rest van je leven mee.

Hoe noem je zo iemand die zo'n proces begeleidt? Het proces van de ene naar de andere wereld. Iemand die het voor iedereen leuk en leefbaar houdt, nou ja, niet voor iedereen dan ;-). Die als het ware werelden met elkaar verbindt? Ineens schiet het liedje weer binnen van 'schuitje varen naar de overtoom'.

Wat is een overtoom eigenlijk? Wikipedia geeft het antwoord.

Een overtoom is een installatie waarbij een schip over land van het ene in het andere water wordt getrokken met als doel een peilverschil te overwinnen.

Kijk, dat lijkt me nou eens een passende naam voor mijn functie. De overtoom, opeens heb je het. Nu nog een functie omschrijving om het af te kaderen, haha.